

Jezus umarł dokładnie w roku przepowiedzianym w 9. rozdziale Księgi Daniela, w czasie Świąta Paschy. Jego zmartwychwstanie nastąpiło dokładnie dwa dni później, w dniu Świąta Pierwocin. Pięćdziesiątnica miała miejsce dokładnie 50 dni później, podczas Świąta Tygodni. Na tej podstawie William Miller doszedł do wniosku, że oczyszczenie świątyni z Księgi Daniela 8,14, które było wyraźnym odniesieniem do oczyszczenia świątyni w Dniu Pojednania (por. Księga Kapłańska 16), musi nastąpić dziesiątego dnia siódmego miesiąca (por. Księga Kapłańska 23,27) według kalendarza żydowskiego. Przypadło to na 22 października 1844 roku. Tego dnia Miller i jego zwolennicy z wielką niecierpliwością oczekiwali powrotu Jezusa. Kiedy Jezus nie przyszedł, przeżyli ogromne rozczarowanie. Zadawali sobie pytanie, gdzie popełnili błąd. Obliczenia dotyczące czasu były tak wiarygodne, że nawet krytycy Millera nie mogli ich obalić. W końcu zrozumieli, że świątynią, której oczyszczanie rozpoczęło się po zakończeniu 2300 wieczorów i poranków, nie jest ziemia, lecz niebiańska świątynia (por. List do Hebrajczyków 8,1-5 i 9,23-24). Zdali sobie sprawę, że oczyszczenie świątyni odnosi się do niebiańskiego sądu przed powrotem Jezusa. W prorocztwie z 10 rozdziału Księgi Apokalipsy znaleźli swoje rozczarowanie oraz misję dalszego głoszenia poselstwa trzech aniołów z Księgi Apokalipsy 14,6-11. Ośmieleni, wdzięczni i pełni gorliwości przyjęli polecenie: „Musisz znowu prorokować przed wieloma ludami, narodami, językami i królami”. Zrozumieli, że prorocztwo o 2300 wieczorach i porankach było najdłuższym okresem proroczym w Biblii, a ponadto, że nie będzie więcej prorocztw dotyczących czasu przyszłych wydarzeń. „Odtąd nie będzie już czasu”. Pod wieloma względami ich doświadczenie jest podobne do doświadczenia uczniów Jezusa po Jego zmartwychwstaniu. Byli gorzko rozczarowani, ale Jezus ich pouczył i polecił im zanieść ewangelię całemu światu (patrz dodatek do lekcji).

Do dalszej lektury: Ellen G. White, Wielki bój, rozdziały 20-24.

Mój krok z Jezusem

Co uświadomiłeś sobie dzięki temu studium biblijnemu? Jakie decyzje pragniesz podjąć, aby zastosować to w swoim życiu?

Rozczarowanie i zadanie

Powiedz to całemu światu

Kroki z Jezusem #66

W pierwszej połowie XIX wieku było wielu chrześcijan trzymających się biblijnej wiary, którzy z wielkim zainteresowaniem studiowali prorocztwa Księgi Daniela. Tęsknili oni za powrotem Jezusa i znajdowali wiele zachęty do nierezygnowania z tej nadziei w tych prorocztwach, które wskazywały na ich czasy. Dziesiąty rozdział Księgi Apokalipsy opisuje ich doświadczenie.

Księga Apokalipsy 10,1-4

Jak te wersety opisują wygląd i zachowanie anioła oraz to, co się dzieje potem?

Opis anioła przypomina opis Jezusa z Księgi Apokalipsy 1,12-16. Wiele przemawia za tym, że tym aniołem jest sam Jezus (w oryginalne słowo „anioł” oznacza „postaniec”). Stoi on prawą nogą na morzu, a lewą na lądzie, trzyma w ręku otwartą książeczkę i donośnym głosem obwieszcza swoje poselstwo. Wskazuje to na ogólnoswiatowe zwiastowanie. Na skutek jego przesłania odzywa się siedem grzmotów. Kiedy Jan chciał to wszystko spisać, został poinstruowany, aby zapieczętował to poselstwo i nie zapisywał go. Siedem grzmotów kojarzy się z siedmioma listami, siedmioma pieczęciami i siedmioma trąbami z Księgi Apokalipsy, które opisują różne aspekty historii Kościoła. Sugeruje to, że siedem grzmotów również opisuje doświadczenie Kościoła, które ma coś wspólnego z otwartą książeczką.

Wersety 5-7

Co przysięga anioł?

Anioł przysięga, że od pewnego konkretnego momentu aż do powtórnego przyjścia Jezusa nie będzie już podany żaden czas (okres lub data) dotyczący dopełnienia się tajemnicy Bożej (= ewangelii).

Wersety 8-10

Jakie doświadczenie ma Jan z tą książeczką?

Janowi polecono, aby wziął książeczkę i ją zjadł. Oznacza to przyjęcie i głoszenie jej przesłania (por. Psalm 19,11 i 119,103; Księga Ezechiela 3,1-3 i 2,8-9; Księga Jeremiasza 15,16; Ewangelia Mateusza 4,4). Książeczka ta jest słodka w ustach, ale potem w żołądku staje się gorzka. Opisuje to związane z nią doświadczenie. Początkowo towarzyszy mu wielką radość, która później przeradza się w gorzkie rozczarowanie.

Werset 11

Jakie zadanie otrzymuje Jan po tym gorzkim doświadczeniu?

Nakazano Janowi, aby ponownie prorokował „przed wieloma ludami, narodami, językami i królami”. Oznacza to, że prorocze przesłanie tej otwartej księgi powinno być kontynuowane. To zadanie odpowiada przesłaniu trzech aniołów z Księgi Apokalipsy 14,6-11.

Aby zrozumieć to doświadczenie z otwartą książeczką, musimy zdać sobie sprawę, że dziesiąty rozdział Księgi Apokalipsy nawiązuje do doświadczenia opisanego w Księdze Daniela 12,4-10. Istnieje wiele podobieństw między tymi dwoma fragmentami Biblii.

Księga Daniela 12,4-10	Księga Apokalipsy 10,1-11
Mężczyzna w lnianej szacie stoi nad wodami rzeki.	Anioł ma prawą stopę na morzu, a lewą na lądzie.
Podnosi on prawą i lewą rękę do nieba.	Podnosi on prawą rękę do nieba.
Przysięga na Tego, który żyje wiecznie.	Przysięga na Tego, który żyje na wieki wieków.
Jego przysięga odnosi się do czasu po zakończeniu „czasu, czasów i połowy czasu”.	Przysięga, że po pewnym konkretnym momencie nie będzie już żadnego wyznaczonego okresu czasu ani daty.
Księga jest zapieczętowana do czasu ostatecznego.	Księga zostaje otwarta w czasie ostatecznym.
Wielu będzie studiować księgę w czasie ostatecznym (po „czasie, czasach i połowie czasu”).	Księga jest studiowana i głoszona.
Ci ludzie będą mieli poznanie, zostaną oczyszczeni, wybieleni i zrozumieją.	Staje się to słodkim, a potem gorzkim doświadczeniem.

Dziesiąty rozdział Apokalipsy Jana jest wyraźnym odniesieniem do dwunastego rozdziału Księgi Daniela. Jednak która część Księgi Daniela została zapieczętowana? Wiele elementów, takich jak historie czy prorocтва z rozdziału 2., 7. i 8., zostało rozumianych na przestrzeni wieków. Tak więc nie cała Księga Daniela została zapieczętowana, lecz tylko jej część. Danielowi powiedziano, że prorocтво o 2300 wieczorach i porankach z rozdziału 8. ma sięgać aż do czasu ostatecznego i dopiero wtedy zostanie rozumiane (por. Księga Daniela 8,17.19.26). Właśnie do tego nawiązuje dwunasty rozdział Księgi Daniela. Jak zobaczyliśmy w ostatniej lekcji, prorocтво o 2300 wieczorach i porankach sięga do roku 1844. Po okresie ciemnego średniowiecza na całym świecie zaczęto intensywnie studiować prorocтва z Księgi Daniela. Jednym z tych, którzy badali te przepowiednie, był baptystyczny rolnik William Miller. Doszedł on do wniosku, że koniec 2300 wieczorów i poranków w 1844 roku odnosi się do powtórnego przyjścia Jezusa, ponieważ w jego rozumieniu świątynią, która miała być oczyszczona, była nasza planeta Ziemia. Mimo iż początkowo się wahał, to jednak w końcu zaczął głosić to przesłanie, co zapoczątkowało wielki ruch przebudzeniowy. Wiele osób doświadczyło głębokiego nawrócenia. Miller dostrzegł również związek między świętami kalendarza świątynnego Starego Testamentu, a wypełnieniem prorocтва z Księgi Daniela. Na przykład podczas dorocznego święta Paschy zabijano baranka paschalnego, który wskazywał na Jezusa, Mesjasza i prawdziwego Baranka Bożego, który poniósł grzech świata (Ewangelia Jana 1,29).